

[Finansministeren]

dom, men jeg må også gøre opmærksom på, at regeringen – og jeg tror i og for sig også, det gælder forespørgerne – erkender, at det er et område, hvor det er meget vanskeligt at fastsætte generelle regler på en sådan måde, at der sker en lettelse i forholdene på kapitalmarkedet. Jeg kan bare henvise til, at erhvervslivet i vid udstrækning benytter fast ejendom som sikkerhed for lån både til driftsformål og til investeringer, og at denne efterspørgsel, hvis man udelukker muligheden for belåning af fast ejendom, vil vende sig mod andre dele af kapitalmarkedet, sådan at der ikke bliver en reel nedgang i kapital efterspørgslen derved.

Men med disse forbehold er jeg meget enig i, at der er samfundsøkonomiske interesser i at begrænse værdistigningerne og belåningsmulighederne, og det er jo også med det sigte, som hr. Jørgen Jensen også var inde på det, regeringen i sit forslag til en skattereform har taget skridt til ændringer i reglerne om rentefradrag i indkomstopgørelsen og har stillet forslag om en værdistigningsafgift.

Et andet middel, som hr. Jørgen Jensen bragte frem i diskussionen, var spørgsmålet om en nedsættelse af bankernes udlånsrenter. Som statsministeren allerede har sagt det, er regeringen selvfølgelig generelt enig i, at en nedsættelse af renten i flere henseender vil være hensigtsmæssig som et middel til at øge erhvervenes konkurrenceevne og beskæftigelsessituationen, men jeg må ligesom statsministeren gøre opmærksom på, at der i den nuværende betalingsbalancesituation er meget snævre bevægelsesmuligheder i denne henseende.

Indgreb over for bankernes rentesatser kan vanskeliggøre bekæmpelsen af betalingsbalanceunderskuddet og tvinge os til i stedet for at føre en efterspørgselsbegrænsende politik, som vil lægge byrder på befolkningen.

Jeg hæftede mig naturligvis ved hr. Jørgen Jensen tal for bankernes renteindtægter osv., og uden at jeg på nogen måde skal påtage mig den rolle at skildre bankerne som sociale tilfælde – det har jeg ikke lyst til – vil jeg alligevel sige, at de tal, som forespørgerne nævnte, er temmelig misvisende. Der nævnes renteindtægter på 13 mia kr. for de 24 største banker i 1977, og det anføres, at halvdelen vel skulle være nok til administration, har jeg set i et kommunistisk forslag.

Nu kender vi jo rent faktisk ikke tallene for 1977, de er ikke offentliggjort, men formentlig er størrelsesordenen nogenlunde rigtig. Det er imidlertid væsentligt, at der her er tale om bruttoindtægter.

Hr. Jørgen Jensen inddrog også i sit andet indlæg de renteudgifter, som bankerne har, og inddrager man denne post i beregningen, så må man altså konkludere, at der alt i alt ikke er sket nogen forøgelse af pengeinstitutternes nettorenteindtægter i de sidste år, når man ser dem i forhold til balanceens størrelse. Og det er det samme som at sige, at pengeinstitutternes rentemarginal er blevet indsnævret, hvilket jo også var et af de resultater, som blev tilstræbt med rentemarginalloven.

I øvrigt skal jeg da henlede opmærksomheden på, at konsekvensen af den renteaftale, der er indgået, har været, at der er sket en formindskelse i bankernes rentesatser.

Hr. Jørgen Jensen strejfede også som vanligt spørgsmålet om udstedelse af statsobligationer. Jeg må sige, at det er den mest usaglige passage i hr. Jørgen Jensens tale, og det siger jo ikke så lidt. Nu ser jeg bort fra gennemgangen af hele DKPs partiprogram, som jeg ikke skal gå ind i ved denne lejlighed. Men jeg skal for det første henvise til de bemærkninger, der var i statsministerens redogørelse, hvori det jo siges, at udstedelse af statsobligationer er et nødvendigt led i den balancepolitik, der skal til for at sikre finansieringen af underskuddet på den løbende betalingsbalance. Jeg kan i den forbindelse tilføje, at udbuddet af statsobligationer og statsgældspapirer selvfølgelig på denne baggrund, som vi har sagt det hundredvis af gange, skal tilpasses den til enhver tid værende likviditetssituation og det valutariske finansieringsbehov, og det er derfor tydeligt, at det mildt sagt er fuldstændig misvisende at antyde, at salget af statspapirer sker for at presse renten op. Det ville være meget rigtige, men naturligvis ikke nær så politisk interessant for DKP, at konstatere det, som er kendsgerningen, nemlig at hensigten er at finde det lavest mulige renteniveau under hensyntagen til, at vi skal have klaret vores balanceproblemer. Men jeg tror, det er forgæves at sige det til hr. Jørgen Jensen. Jeg tror, det er forgæves at forklare hr. Jørgen Jensen, at statsunderskuddet mere end rigeligt skaber efterspørgselsmæssig dækning for det udbud af statspapirer, der finder sted, for